

"Мандолини и китари,
танци, смях и бой с конфети,
шумни, весели другари
и госпожици напети",...

"Мандолини и китари" - белег на времето.

Новото в брой трети беше получаването на карикатура от Ал. Жендов, за жалост - непоместена, защото бете нарисувана с химически
можи, най-големият враг на фотоцинкографските възможности. Затова
е и отговорът, който се дава на Жендов в редакционната "поща":
"Без туш не може". Пак в "поща" на бр. 3 се съобщава на Ведбал,
който и сега гостува в Пловдив, че са получени произведенията му.
Между тях - и всъщност, истински новото в бр. 3 - беше за пръв път
употребеното от Ведбал име "Христо Смирненски", под литературното
стихотворение "Из войнишки песни".

Това опровергава появилата се през 1946 г. статия от Р.П.,
под заглавие "Как Христо Измирлиев стана Христо Смирненски": че
за пръв път се бил подписал със "Смирненски" в 1920 г., под стихо-
творението "Везните на Морана". И други такива неточни данни се
срещат, особено след 9 септември 1944 г., когато някой, от искрено
желание да изявят дълго таените си поради забрана добри чувства
към Смирненски, допуснаха грешки на паметта си. Един го беше до-
карал в София, като окончателен софийски жител още през 1910 г.,
а истината е, че Ведбал пристигна в София от Букурещ на 18 юни 1913
год. Едно съвпадение на дати - помина се пак на 18 юни, след десет
години/.

Пак в бр. 3 на "Смях и сълзи" беше напечатано и друго войниш-
ко - вече хумористично - стихотворение "Вакарелска Лорелай". Явно,
Ведбал без да е войник, беше попаднал под впечатление - както бе-
лениме и по-горе - на разкази на свои приятели-войници.

В бр. 4 името Христо Смирненски се появява за втори път, под
цикъла "Из вечери", съдържащ две стихотворения: "След боя" и "Край
морето". В първото се говори за жестокостта на войната и за скъ-
пите жертви. И в този брой Христо проявява своята феноменална
работоспособност. Освен тези две стихотворения, написал е и едно
без подпис, под карикатурата на Цветан Еойков на стр. 1 - "Среща
извън Букуреща"; четвърто, дълго злободневно стихотворение, с под-
пис Ведбал; разказчето "Ужас", с подпис Лорд Вилмон и още една мал-
ка проза, модна по това време, "Баланиада" - пародия на препоръч-
вания от проф. А. Теодоров - Балабан "Особит български говор": "Ис-
каниците на десеторната сбирница", с подпис "Школьник Балабанов".